

„кжщата“, „ралото“, „воловетѣ“, „хамбара“, „нивитѣ“. Това сж малки дрѣнови клончета съ по нѣколко пжпки, всѣко отъ които е наречено отъ мама да означава нѣщо отъ нашия имотъ. Тя е скрила сжщо и единъ бѣлъ грошъ, който означава паритѣ. Кому какво ще се падне?

Всѣки намираше по нѣщо: на едного се падаше ралото, на други — кжщата, на трети — нивитѣ. Азъ, най-малкиятъ, гледахъ да намѣря бѣлия грошъ...

Свършваше се вечерята. Азъ отивахъ и лѣгахъ при баба.

— Бабо, разкажи ми за караконджа...

И баба ми разказваше, какъ нѣкога нейниятъ баща пжтувалъ една вечеръ, прѣзъ днитѣ отъ Коледа до сурваки. Той замръкналъ въ полето. Мъгла припаднала. Изведнажъ дошелъ караконджо и го възседналъ. Моятъ прадѣдо нищо не казалъ, а продължавалъ да върви и да носи на гърба си караконджа. Вървѣлъ, вървѣлъ и все не можелъ да стигне до село. Изведнажъ пропѣлъ наблизо пѣтелъ, и караконджо се изгубилъ. Разсъмнало се и дѣдо видѣлъ, че билъ до самото село и че цѣла нощъ обикалялъ все около едно и сжщо мѣсто...

Азъ слушахъ баба, гледахъ тъмнитѣ прозорци на стаята и ми се струваше, че навънъ нощта е пълна съ караконджовци...

Не съмъ усѣтилъ, кога съмъ задрѣмалъ. Изведнажъ до ушитѣ ми достигатъ думи на позната пѣсень:

„Нова година — новъ животъ...“

Азъ скачамъ. Колю и Митю, моитѣ другари, се усмихватъ насрѣща ми. Тѣ държатъ въ ржцѣтъ си дълги дрѣнови прѣчки. Дошли сж да ме викатъ, да вървимъ да сурвакаме. Обличамъ се, обувамъ се и тръгваме.

— Да пропждите всички караконджовци, — вика баба слѣдъ насъ.

Навънъ ни облѣхва студениятъ зименъ вѣтъръ, чува се навредъ изъ селото кучешки лай и провикванията на „коткитѣ“.

„Коткитѣ“ — това сме ние, сурвакничетата, това сж момчета отъ цѣлото село. Тѣ тръгватъ отъ срѣднощъ, ходятъ отъ кжща въ кжща да сурвакатъ и по пжтищата мячатъ, като котки, за да плашатъ и пждятъ караконджовци.